

[Lone Dybkjær]

gene sammen, men der er jo trods alt, forstår jeg, også lidt forskel hist og pist i den socialdemokratiske tankegang.

Til fru Pia Christmas-Møller vil jeg sige, at rådighedsbegrebsdiskussionen har jeg været inde på. Jeg er enig i princippet, men det duer bare ikke i dag – jo, det duer godt nok, men man kan altså ikke stå til rådighed for ingenting. Og så vil jeg sige, jeg fatter ikke, fru Pia Christmas-Møller har så meget imod, at man tager til udlandet. Tværtimod synes jeg, det er en god idé, tværtimod synes jeg, det var noget af det, som man kunne forestille sig netop de private kunne være interesseret i. Vi har tidligere i dag diskuteret Østersøinitiativet, og hvad er der i vejen for, at man tager til Østlandene? Vi ved med 100 pct. sikkerhed, at Østlandinvesteringerne kommer langsomt ind og derfor er en relativt stor, langsigtet investering for arbejdsgiverne, og derfor forestillede jeg mig, at det var udmærket at tage til udlandet. Og igen vil jeg sige, at så længe der er så mange arbejdsløse, synes jeg ikke, vi har så stort et problem. Men også det er naturligvis noget, vi kan diskutere.

Jeg er også glad for hr. Helge Sanders positive bemærkninger. Jeg er nok ikke enig i, at det er dagpengenes skyld, og at alt vil løses ved lønspredning, for nu at springe helt ned i de sidste bemærkninger, hr. Helge Sander kom med. Det er jo ikke ensbetydende med, at vi ikke har sagt, at vi mener, det er nødvendigt med en dagpengereform, men vi tror ikke, den løser hele arbejdsløshedsproblemet. Vi tror, der skal andet og mere til.

Til hr. Jes Lunde vil jeg også godt sige tak for den meget positive omtale. Jeg tror, at SF mener, at de er de mest kontant positive, og jeg tror, jeg i dagens anledning vil lade være med at uddele karakterer, som jeg ellers altid er utrolig tilbøjelig til, men blot sige, at jeg var glad for det positive indlæg, hr. Jes Lunde kom med.

Netop spørgsmålet om kontrakter har jeg været inde på, og det er selvfølgelig rigtigt, at vi skal have en forsøgsperiode. Jeg har skrevet 5 år, det skal måske være 3 år, og andre ting kan naturligvis også diskuteres. Det er for mig ikke afgørende, det afgørende er, at vi kommer i gang.

Jeg synes også godt, man f.eks. kan tage et forsøg Bornholm. Alt det, vi overfører til Born-

holm den 25. november, eller hvilken dag vi nu vælger, kunne man øremærke og sige: Værsgo, nu får I det, kør på! Så kan vi kalde det Bornholmsordningen, vi kan køre det som et forsøg, og så kan vi måske kigge på andre ting også.

Til hr. Niels Højland må jeg vel blot sige, at jeg er da glad for, at hr. Niels Højland var positiv over for intentionerne. Jeg er også godt klar over, at vort grundlæggende udgangspunkt for løsningen er noget forskelligt, men jeg synes også, det er vigtigt nu, at alle bidrager med forslag, og at vi ikke låser os fast, selv om der naturligvis er store skillelinier mellem os og Fremskridtspartiet i denne sag.

Til hr. Duetoft vil jeg sige, at det er en god idé, at man spørger almindelige mennesker. I virkeligheden kan man sige, at den grundlæggende tankegang i mit forslag er jo, som det fremgår af bemærkningerne, at netop det, at der er så mange, der rammes af arbejdsløshed, netop det, at de har så forskellig alder og forskellige forudsætninger, og netop det, at der er 10 pct. arbejdsløse over hele landet, gør jo, at de massive indsatser er meningsløse. Så sidder der én SiD'er og én ingeniør og måske en socialrådgiver, eller hvad ved jeg, i de enkelte lokalsamfund, og så kan det jo ikke nytte noget, vi kommer med alle vore store, fine og udmærkede ting, UTB, og hvad ved jeg, fordi det bliver for massivt i forhold til den gruppe mennesker, det rammer. Det er derfor, jeg lægger megen vægt på, at vi får noget frivilligt i gang, at vi kalder på de enkelte initiativer. Om de så også vil skrive ind til arbejdsministeren og arbejdsministeren vil høre på dem, kan jeg ikke have noget imod. Det afgørende er, at folk får lov at gå i gang, og at de får tilliden til, at de selv får ansvaret for at løse problemerne.

Så vil jeg også sige til hr. Duetoft, at det er jo ikke meningen, at tingene skulle monopoliseres, men jeg synes, det er helt afgørende, at politikerne også siger noget. Det er ikke nok, at vi overlader det til nogle eksperter og et analysearbejde og nogle arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer. Det er muligt, det fører til noget – vi har da lov at håbe det – men vi har ingen garanti for det, og derfor synes jeg, vi selv skal tænke kreativt og handle kreativt langt hen ad vejen.

Til hr. Glønborg vil jeg sige, at jeg er sådan set enig i en del af de konkrete tilføjelser, hr. Glønborg havde med hensyn til udlandet, ar-